

ikke fik Søvn i Øjet fem Nætter i Træk! Det var en Tid at leve i, skulde jeg mene!”

Villing og Frue vekslede vemodsfulde Blikke. Ogsaa hos dem vakte Aggerbølles Ord kære Erin-dringer. Det var nemlig i deres Butik, at saa mange af de gode Sager var bleven købt, og det havde hørt til deres Samlivs lykkeligste Øjeblikke, naar de Aftenen efter et saadant Gildelag, hvor undertiden over hundrede Personer havde spist og drukket tæt, satte sig sammen i Sofaen over den store Hovedbog og med en ny Staalpen udskrev den vidtløftige Regning og sammentalte de alen-lange Talrækker.

„Og Søren Himmelhund, som vi kaldte ham,“ vedblev Aggerbølle, ganske henreven af sine Minder. „Kan De huske, Villing, — den Gang han slagtede en hel Fedetyr til sit Brændevins-gilde! . . . Hvad faar man vel nu? Ikke en Gang et ordentligt Sulebord til et Bryllup! Bare en Slat lunken Kaffe med en Sukkerkringle til . . . og for Resten Gimle-Sange og Gammens-Tale og Venne-Ord og svedige Haandtryk! Det er saamænd et net Eksempel at give den opvoksende Slægt. I Stedet for at arbejde, som de Gamle gjorde, og at more sig, som de Gamle gjorde, sidder de dér og synger sig fede og vender Øjne, saa det er